

LITERATOUR

Elvin Post

- INTERVIEW -

Wanneer schreef jij je eerste verhaal en waar ging het over?

Toen ik een jaar of tien was, vond ik tekenen heel leuk. Ik tekende voetbalstrips, maar moest daar uiteraard eerst een verhaal bij verzinnen. Tekenen kon ik niet heel goed. Daar ben ik dus uiteindelijk maar mee opgehouden. Verhalen verzinnen (en voetballen) doe ik nog steeds.

Wie of wat wakkerde jouw leeshonger aan?

In de derde klas van de lagere school las onze leraar, meneer Ivo, *De brief voor de koning* voor. Meneer Ivo kon prachtig voorlezen en zodra hij eenmaal was begonnen, was het doodstil in de klas. Je waande je echt even in een andere wereld. Dat ben ik nooit vergeten.

Op de middelbare school raakte ik het plezier voor lezen een beetje kwijt door de vele verplichte boeken. Ik ben pas weer gaan lezen toen ik later schrijvers als Stephen King en Elmore Leonard ontdekte. Gelukkig hebben leerlingen tegenwoordig meer om uit te kiezen voor hun lijst.

Waar en wanneer schrijf je het liefst?

Ik schrijf het liefst thuis op mijn werkkamer en overdag. Het komt wel voor dat ik ook 's avonds schrijf, maar dat is meestal pas als ik heel ver ben met mijn boek. Dan wil ik door en vergeet ik de tijd.

Wat vind jij het leukste aan een schoolbezoek en het ontmoeten van lezers?

Vorig jaar was ik op een school waar een jongen me lange tijd fronsend aankeek vanaf de eerste rij. Na een halfuur stak hij aarzelend zijn hand op. 'Meneer, vindt u het soms niet supersaai om de hele dag in uw eentje in een kamer te zitten?' Mijn antwoord: 'Ja!'

Ik geniet enorm van het contact met jonge mensen. Ze hebben geen filter en zijn heerlijk direct. Daarnaast is het leuk om te horen wat jongeren bezig houdt en dat vervolgens te verwerken in een nieuw boek.

Welk advies zou je jongeren willen geven die zelf graag willen schrijven?

Als je schrijfbambities hebt, volg dan altijd je eigen gevoel, heb vertrouwen in jezelf, en laat je door niemand vertellen dat je het niet kan. Als journalist interviewde ik bestsellerschrijvers als John Grisham en Stephen King. Allebei werden ze, voordat ze doorbraken, heel vaak afgewezen door grote Amerikaanse uitgevers. Dat wil niet zeggen dat je niet moet luisteren naar kritiek. Het kan heel waardevol zijn, maar toets altijd bij jezelf of het voor jou klopt wat iemand over je werk zegt en of je iets hebt aan de kritiek. Iedere schrijver weet dat als je vijf mensen een manuscript laat lezen, je vijf verschillende meningen terug krijgt. Blijf dus vooral bij jezelf. En, de beste tip: heb plezier. Als je wilt schrijven, maar het begint als werk te voelen, ga dan even wat anders doen totdat je er weer zin in hebt.

LITERATOUR

Wat voor scenes vind je het leukst om te schrijven?

Scenes met veel dialoog. Ik geniet het meest van schrijven als ik de personages al goed ken en ze beginnen te praten in mijn hoofd. Dan voelt schrijven niet als werken en lijkt het vanzelf te gaan.

Wat is voor jou een belangrijk thema in je boeken waar je graag met jongeren over in gesprek gaat?

Ik bedenk dat eigenlijk nooit vooraf. Ik begin te vertellen en reageer tussendoor op vragen. Op die manier ontstaat er soms een interessant gesprek over een bepaald thema, maar dat komt dan vooral uit de leerlingen. Met andere woorden: ik laat het een beetje ontstaan, net als wanneer ik een boek schrijf.

Denk je tijdens het schrijven vaak aan de lezer?

Jazeker! En nog meer tijdens het nalezen van de eerste versie van een boek. Dan probeer ik – hoe lastig ook – afstand te nemen van mijn eigen tekst en alles zo objectief mogelijk te beoordelen, alsof ik zelf de lezer ben. Als ik denk: oef, dit hoofdstuk gaat een beetje traag of het boeit me niet, dan weet ik dat er werk aan de winkel is.

Waar vind jij doorgaans je inspiratie voor het plot?

Overal en nergens. Ik heb ooit een heel boek geschreven naar aanleiding van een gesprekje dat ik hoorde in de metro van New York. Ook schreef ik een boek na het zien van een documentaire op Discovery. Ik was die dag eigenlijk een beetje lui, zat wat langs de kanalen te zappen en kreeg dat onderwerp toen zomaar cadeau.

Wat is de fijnste plek om een boek te lezen?

Een plek waarvan je zeker weet dat je er door niemand wordt gestoord!

Elvin Post

– LEESFRAGMENT –

Het leesfragment van Elvin Post komt uit *Een aardig meisje* en wordt aangeboden door AmbolAnthos.

Hoewel ik over een paar minuten dood zal zijn, voel ik me merkwaardig kalm. Heel gek is dat niet: het zat er al een tijdje aan te komen. En dus negeer ik de man die een eind aan mijn leven gaat maken en probeer ik aan iets positiefs te denken. Het kost enige moeite, maar uiteindelijk lukt het.

Mijn gedachten gaan terug naar een zonnige dag in augustus, lang geleden: ik ben zeven jaar en zit achter op de fiets bij mijn vader. We zijn op weg naar Cinerama, waar ik mijn eerste bioscoopfilm ooit zal zien, een speciale vertoning van de vele jaren eerder verschenen klassieker Star Wars Episode V: The Empire Strikes Back. Ik zie mezelf zittend tussen mijn ouders in, op een grote stapel jassen. Met ingehouden adem ben ik er getuige van hoe Luke Skywalker in een bedompt moeras Yoda ontmoet en leert over the Force.

Ik zie mezelf met rode wangen van opwindning uit een flesje Coca-Cola drinken in de pauze en, even later, vol ongeloof toekijken hoe Luke zijn hand verliest en hem – vlak daarna – weer terugkrijgt, om klaar te zijn voor het volgende deel.

Maar wat ik vooral zie, is hoe ik naar buiten kom.

Een tikkeltje angstig, dat zeker, maar bovenal met een machtig gevoel. Een superheldengevoel. Het gevoel dat alles mogelijk is, als je er maar hard genoeg in gelooft.

Nu ik hier lig en mijn leven bijna voorbij is, vraag ik me af waar-

om ik dat gevoel niet heb kunnen vasthouden.

*Had het me kunnen helpen? Had het mijn lot kunnen veranderen?
Of bestaat er niet zoiets als het lot en is het leven een aaneenschakeling
van banale toevalligheden?*

*Het antwoord op mijn vragen bevindt zich in de mist. En eerlijk
is eerlijk: het doet er niet langer toe.*

*De man die me gaat doden, buigt zich over me heen. Kijkt me
aan en glimlacht.*

*Ik beantwoord zijn blik terwijl ik zo hard mogelijk denk aan het
lichtzwaard van Luke Skywalker, al die jaren geleden op dat enorme
witte doek.*

En dan, tot mijn eigen verbazing, glimlach ik terug.

DE MELDING

zaterdag 9 december, 11:32 uur

Centralist: '112, wie wilt u spreken? Politie, brandweer of ambulance?'

Vrouw: 'Politie. U moet komen. Nu meteen. Mijn man... Hij is [onverstaanbaar]. O, god...' [Gesnik]

Centralist: 'Wat is uw locatie, mevrouw?'

Vrouw: 'Huh? O... eh, ik ben thuis.'

Centralist: 'Wat is uw woonplaats?'

Vrouw: [Gesnik] 'Rotterdam...'

Centralist: 'Ik verbind u door met de plaatselijke politie, mevrouw.' [Gekraak]

Centralist: 'Politie. Wat is er gebeurd?'

Vrouw: 'Mijn man. Hij is... hij is vermoord. [Gesnik] Hij is dóód.'

Centralist: 'Wat is uw naam, mevrouw?'

Vrouw: 'Sharon. Sharon Vossebelt. Ik –'

Centralist: 'Waar bevindt u zich op dit moment?'

Vrouw: 'Thuis. Dat heb ik al gezegd tegen uw collega. Ik –'

Centralist: 'Wat is uw adres?'

Vrouw: 'Meidoornsingel... Meidoornsingel 91C.'

Centralist: 'Is uw man bij u?'

Vrouw: 'Ja. Ik bedoel: nee. Hij ligt in het trappenhuis. Daar heeft ze het gedaan. Ze... ze sloeg hem ergens mee op zijn achterhoofd. Ik... O, god, stuur alstublieft snel iemand hiernaartoe.'

Ze is nog in de buurt. Ik... Ze is... eh, wás mijn vriendin. Ik had haar dingen over mijn huwelijk verteld. Ze moet compleet zijn doorgedraaid.'

Centralist: 'Wie is "ze", mevrouw?'

Vrouw: 'M-Megan Smit. Mijn buurvrouw. Alstublieft... Komt er snel iemand?'

Centralist: 'Jazeker, mevrouw. Ze zijn onderweg. Is uw buurvrouw op dit moment bij u in huis?'

Vrouw: 'Wát? Nee, natuurlijk niet. Anders zou ik u nooit durven bellen. Mijn zoon van veertien is hier ook.'

Centralist: 'Oké, mevrouw. Waar is uw buurvrouw wél? Is ze thuis of is ze naar buiten gevlucht?'

Vrouw: 'Dat weet ik niet. Ze schrok toen ik haar betrapte en rende haar appartement in. Het is recht tegenover het mijne, op dezelfde verdieping. De derde. Ik... ik weet niet of ze daar nog steeds is want ik ben meteen terug naar binnen gegaan en heb de deur op het nachtslot gedaan. Al... al denk ik niet dat ze mĳ iets zal doen. We zijn, eh, wáren vriendinnen.'

Centralist: 'Heel verstandig dat u de deur op het nachtslot heeft gedaan, mevrouw. Ga onder geen beding terug naar buiten en doe alleen open voor de politie, oké?'

Vrouw: 'Naar buiten? Ik pieker er niet over. Ik sta te trillen op mijn benen. En mijn zoon, Hero... volgens mij is hij in shock. Hij hoorde me gillen en heeft zijn vader zien liggen. Sindsdien zit hij op de bank en staart alleen maar wezenloos voor zich uit. Ik... ik kan hem niet bereiken.'

Centralist: 'Ik snap het, mevrouw. Nog één ding: u zei dat uw man ergens mee op zijn achterhoofd is geslagen. Weet u honderd procent zeker dat hij de klap niet heeft overleefd?'

Vrouw: 'Ja, dat weet ik zeker.'

Centralist: 'Maar u zei net dat u meteen terug naar binnen bent gegaan. Hoe weet u dan dat hij niet meer ademt?'

Vrouw: 'Hoe ik dat weet? [Cynisch lachje] Wacht maar tot u hem ziet. Hij is hartstikke dood, oké?'

Carl

zaterdag 9 december, 12:15 uur

Er is plaats voor de deur. Een goed begin, denkt rechercheur Carl Zomer. Als in de zaak alles net zo voorspoedig verloopt en de verdachte meteen bekent, dan is hij binnen enkele uren thuis en kan hij verder in de nieuwe Stephen King, waarin hij gisteren is begonnen. Die is weer verdomd goed. Het is iets wat hij misschien ook wel zou willen, straks na zijn pensioen, een boek schrijven.

Hij parkeert zijn Skoda, stapt uit en knikt naar zijn collega Patrick, die hem staat op te wachten bij de deur en zonder aarzelen tegen hem begint te praten over de zaak.

De helft weet hij al, dankzij een telefoontje met de agenten die op de melding hebben gereageerd. Maar dat is Patrick. Jong en gedreven.

Achter Patrick zitten een man en een vrouw van middelbare leeftijd vanachter het raam met grote ogen naar hen te kijken. De vrouw zegt iets tegen de man, die knikt alvorens zijn blik af te wenden. Het is duidelijk dat het nieuws zich al heeft verspreid onder de bewoners van de portiekflat.

Ze gaan naar binnen en passeren iemand van de forensische opsporing.

‘Dus dat is het zo’n beetje,’ zegt Patrick. ‘Zoals je had verzocht: niemand heeft nog aangebeld bij Megan Smit maar het ziet ernaar uit dat ze gewoon thuis is. De agenten die op de melding hebben

gereageerd en bij mevrouw Vossebelt en haar zoon zijn, lieten weten dat ze een wasmachine hoorden draaien. En ook iets wat leek op het geluid van voetstappen.’

Ze gaan een trap op, gevolgd door nog eentje. Halverwege de tweede trap ziet Carl het slachtoffer. Hij ligt languit naast een grote yucca, met zijn hoofd in een enorme plas bloed. Waar hij ook mee is geslagen, de klap is hard geweest. Heel hard. Het maakt meer dan duidelijk waarom Sharon Vossebelt tijdens de melding heeft gezegd dat ze zeker wist dat haar man dood is. Je hoeft geen deskundige te zijn om dat te kunnen constateren.

Zo’n harde klap, denkt Carl. De buurvrouw – Megan Smit – moet heel erg boos zijn geweest.

Volgens de collega’s die al een kleine twintig minuten bij Sharon Vossebelt zijn, heeft Sharon verklaard dat haar echtgenoot halverwege de trap was toen hij door Megan Smit op zijn achterhoofd werd geslagen met ‘een langwerpige iets wat eruitzag als een stok’.

Nu Carl de plaats delict ziet, en vooral de enorme yucca, vraagt hij zich heel even af of het slachtoffer niet met zijn hoofd op de terracotta plantenpot kan zijn gevallen en dat dát – mede – de doodsoorzaak zou kunnen zijn. Maar nee, wanneer hij verder loopt, kort knikkend naar een vrouw van de forensische opsporing die bezig is mogelijk bewijsmateriaal veilig te stellen, ziet hij dat er geen bloedspetters op de pot zitten. Het kan dus niet anders of de klap met ‘het langwerpige iets’ is de enige oorzaak van Harmen Vossebelts dood. Achter de yucca hangt op ooghoogte een vierkant tegeltje met daarop de tekst ALS JE DENKT DAT ALLES TEGENZIT, DENK DAN OPNIEUW.

Dat zit er voor Harmen Vossebelt niet meer in, denkt Carl, terwijl hij even de miniatuurdromenvanger aanraakt die aan een haakje naast het tegeltje hangt.

Carl ziet hoe Patrick zijn blik afwendt wanneer ze langs het lichaam van het slachtoffer lopen. Ze gaan de laatste twee trappen op en dan staan ze op de derde verdieping. Rechts, voor de gesloten deur van 91c, ligt een mat met de tekst WELKOM erop. Carl

belt aan en wacht tot er wordt opengedaan door een van de collega's die op de melding hebben gereageerd. Het is een vrouw met blond haar en een spitse neus. Carl heeft haar weleens eerder gezien, maar weet niet hoe ze heet.

‘Hoe zijn ze eraan toe?’ vraagt hij.

De vrouw kijkt even om en haalt dan haar schouders op. ‘In shock. Allebei. De moeder is aanspreekbaar, de zoon nauwelijks. Ze heeft hem iets gegeven om rustig te worden. Hij slaapt op dit moment.’

Carl vraagt of er nieuwe informatie is, maar de vrouw schudt haar hoofd. ‘De moeder huilt vooral. Zegt alleen iets als we haar een vraag stellen. Zoals ik al vertelde aan de telefoon: ze blijft herhalen dat Megan Smit en zij vriendinnen zijn. Of waren. En dat ze haar dingen over haar huwelijk met het slachtoffer heeft verteld. Onder andere dat ze meer dan eens door hem is geslagen. Ook gaf ze aan dat ze vanochtend ruzie had met haar man, na een bezoek van Leonie de Ruiters, haar benedenbuurvrouw. Ze denkt dat Megan Smit de ruzie heeft gehoord en dat dat haar heeft aangezet tot haar daad.’

Carl knikt. ‘Heb je haar gevraagd naar vuurwapens?’

De blonde vrouw knikt. ‘Ja. Ze denkt niet dat Megan Smit ze in huis heeft. Ze zegt dat ze haar beschouwde als een kalm en evenwichtig persoon. Totdat... nou ja, je begrijpt wel...’

‘Ik begrijp het,’ zegt Carl. Hij tikt tegen een denkbeeldige pet. ‘Sterkte daar.’

De vrouw bedankt hem en sluit de deur, wat voor een echo in het halletje zorgt. Carl en Patrick draaien zich om en overbruggen de kleine drie meter naar de andere kant van het trappenhuis, naar de deur van 93c. Die is groen, net als de deur van de Vossebelts. Op het naambordje – rood – staat M.J. SMIT.

Achter de deur hoort Carl het geluid van de wasmachine – zacht maar duidelijk. Hij doet een stap naar achteren en kijkt over de stalen reling naar beneden. Harmen Vossebelt ligt onderaan de tweede trap, tussen 93b en 91b in. Megan Smit moet hem achterna

zijn gegaan om hem pas na de eerste trap op zijn achterhoofd te slaan. Onwillekeurig vraagt Carl zich af of Harmen Vossebelt haar niet heeft horen naderen. En zo ja: waarom hij zich dan niet heeft omgedraaid. Als iemand zo boos op je is als Megan Smit moet zijn geweest en bovendien een slagwapen in haar hand heeft, dan keer je diegene niet zomaar je rug toe, toch? Tenzij Megan Smit het wapen achter haar rug heeft verstopst natuurlijk, en haar intenties heeft gemaskeerd met een vriendelijke opmerking of glimlach.

Carl beseft dat hij aan het speculeren is. Op deze manier zal hij niet snel terug kunnen naar Stephen King.

Hij richt zich weer op de deur en drukt op de bel.